

ELSŐ FEJEZET

KATE

2019

Kate épp a tükör előtt áll, amikor meghallja.
A kulcs motoz a zárban.

Remegő ujjakkal, sietve igyekszik befejezni a sminkjét, a szempillaspirál sötét foltokat ejt a szeme alatt.

A sárga fényben a nyakán pulzáló érre mered: az ér közvetlenül a nyaklánc alatt húzódik, amelyet a legutóbbi évfordulójukra kapott tőle. A vastag ezürtlánc hűvösen nehezedik a bőrére. Napközben, amikor a férfi dolgozik, nem is szokta viselni.

A bejárati ajtó becsapódik. A férfi cipőtalpa csattog a padlón. Borcsordul egy pohárba.

A nőben megrebben a pánik, akár egy madár. Mély levegőt vesz, és megérinti a bal karját átfonó sebhelyet. Még egyszer belemosolyog a fürdőszobatükörbe. A férfi nem veheti észre, hogy valami megváltozott. Hogy bármi gond lenne.

Simon borospohárral a kezében, a konyhaszekrénynek dőlve várja. A látványra a nő vére riadtan vágatni kezd. A férfi magas, sötét, öltönyös alakja, élesen metszett állkapcsa, aranyló fürtjei.

Simon figyeli, ahogy felé lépdél abban a ruhában, amiről tudja, hogy a férfi szereti. Merev anyag, szorosan a csípőjére feszül. Vörös, akárcsak a kis szalagokkal díszített csipke fehérenműje. Mintha őt magát is ki kéne csomagolni, széttépni, mint egy ajándék papírját.

A nő nyomok után kutat. A férfi már levette a nyakkendőjét, ingének három felső gombja nyitva van, alóla finom szőrszálak kandikálnak ki. A szeme fehérje rózsaszínű. A nő kezébe nyom egy pohár bort, ő pedig érzi az alkohol édes, csípős szagát Simon leheletén. Izzadság gyöngyözik a hátán, a hóna alatt.

A bor chardonnay, amit általában szeret, de az illata most a rothadás szagát idézi fel benne. Az ajkához nyomja a poharat, de nem kortyol bele.

– Szervusz, drágám – szólal meg vidám, kizárólag a férfi számára kicsiszolt hangon. – Hogy ment a munka?

De a szavak a torkán akadnak.

A férfi szeme összeszűkül. Az elfogyasztott alkohol ellenére gyorsan mozdul: az ujjai a nő felkarjának lágy húsába vájnak.

– Hol jártál ma?

Kate-nek több esze van annál, hogy szabadulni próbáljon, bár minden sejtje ezért kiált. Ehelyett a férfi a mellkasára szorítja a kezét.

– Sehol – feleli, és igyekszik elérni, hogy ne remegjen a hangja. – Egész nap itthon voltam. – Amikor elment a gyógyszertárba, előrelátóan itthon hagyta az iPhone-ját, és csak készpénzt vitt magával. Mosolyogva a férfinak hajol, hogy megcsókolja.

Simon arcán durva szőrszálak. Az alkohol mellett most egy másik illat is megcsapja a nő orrát, nehéz és virágos. Talán parfüm. Nem ez lenne az első eset. Némi remény lobban fel benne: még az előnyére is válhatna, ha volna valakije.

De elszámította magát. Ahogy elhúzódik a férfitől, rögtön...

– Hazudsz!

Alig hallja a szót, mert Simon keze máris nagyot csattan az arcán, a fájdalom olyan éles, akár a vakító fény. A helyiség színei egymásba csúsznak: az aranyfényű padló, a fehér bőrkanapé, a londoni égbolt kaleidoszkópja az ablakon át.

Távoli csattanás: a borospohara a földön landol.

Megragadja a pultot, szaggatottan lélegzik, az arcában vadul lüktet a vér. Simon belebújik a kabátjába, és felkapja a kulcsát az étkezőasztalról.

– Maradj itthon – mondja kurtán. – Tudni fogok róla, ha nem így lesz.

Léptei hangosan koppannak a padlódeszkán. Az ajtó becsapódik.

A nő nem mozdul, amíg meg nem hallja a lift nyikorgását az aknában.

Elment.

A padlón csillognak a törött üvegdarabok. A levegőben savanyú borszag úszik.

Vér ízét érzi a szájában, mire rögtön magához tér. A férfi ütésétől felrepedt a szája.

Valami hirtelen átkapcsol az agyában.

Tudni fogok róla, ha nem így lesz.

Nem volt elég itthon hagynia a telefonját. Másvalamiből jött rá. Máshogy nyomozta le. Most eszébe jutott, hogyan nézett rá a portás az előcsarnokban: vajon Simon odacsúsztatott neki pár ropogós bankjegyet, hogy kémkedjen utána? A gondolatra megfagy az ereiben a vér.

Ha rájönne, hová ment – és hogy mit csinált – ma reggel, ki tudja, mit tenne vele. Kamerákat szereltetne fel, elvenné a kulcsait.

És az összes terve füstbe menne. Sosem jutna ki innét.

De az nem történhet meg. Hiszen már készen áll, nem igaz?

Ha most elindul, reggelre odaérhet. Az út nagyjából hét óra. Gondosan lemérte a másik telefonján, azon, amiről a férfi nem tud. Követte a kék vonalat a képernyőn, amely úgy öleli körbe az országot, akár egy szalag. Szinte már kívülről tudja.

Igen, most elmegy. Most kell megtennie. Mielőtt a férfi visszatér, mielőtt inába száll a bátorsága.

Előkeresi a rejtékhelyéről a Motorolát és a borítékot, amelyet az éjjeliszekrény hátuljára ragasztott. Levesz egy vászonzsákot a szekrény felső polcáról, és megtölti ruhákkal. Behozza a piperecikkeit a fürdőszobából a dobozzal együtt, amit még korábban rejtett el a szekrényben.

Leveszi a piros ruhát, és gyorsan átöltözik sötét farmerbe és rózsaszín felsőbe. Remegő ujjakkal csatolja le a nyakából a láncot. Felcsavarva, akár egy hurkot, és otthagyja az ágyon az aranytokos iPhone mellett, amelynek Simon tudja a kódját. Amelyet le tud nyomozni.

Beletúr az éjjeliszekrényén lévő ékszeres dobozba, és ujjai rögtön rátalálnak az aranyból készült, méhet formázó brossra, amely még a gyerekkorából való. Zsebre vágja, majd körülnéz a hálószobában: a krémszínű paplan és függönyök, a skandináv stílusú ágy éles szögei. Kellene még itt lennie olyasminek, amit becsomagolna, nem igaz?

Egykor rengeteg holmija volt: számárfüles könyvek és bögrék tucatjai. Most minden Simoné.

A liftben előnti az adrenalin. Mi lesz, ha a férfi épp visszafelé tart, és elkapja? Az alagsorba vezető gombot nyomta meg, de a lift megáll a földszinten is, az ajtók csikorogva kinyílnak. A szíve hevesen

dobog. A széles vállú portás háttal áll neki: épp egy másik lakóval beszélget. Kate lélegzet-visszafojtva az apró lift sarkába préseli magát, és csak akkor mer újra levegőt venni, amikor látja, hogy senki sem lép be, és az ajtók becsapódnak.

A garázsban feloldja a Honda zárját, amit még a megismerkedésük előtt vett, és az ő nevén maradt. Végtére is a férfi – minden bizonnyal – nem adhat ki ellene körözést, ha a saját kocsiját vezeti, nem igaz? Kate épp elég krimit látott már, hogy ezt tudja. *Szabad akaratából távozott*, mondják majd.

Elfordítja a kulcsot, miközben bepötyögi a nagynénje címét a Google Mapsbe. Hónapok óta úgy ismételteti a címet, akár egy mantrát.

Weyward Cottage, Crows Beck. Cumbria.

MÁSODIK FEJEZET

VIOLET

1942

Violet gyűlölte Grahamet. Ki nem állhatta. Ő miért tanulhat folyton érdekes dolgokat, különböző tudományokat, latint, meg valami Pitagorasz nevű ember tanait, miközben a lány egész nap csak túvel bököd egy vászondarabot? A legrosszabb az volt, hogy a vászonszoknyától, amit viselnie kellett, állandóan viszketett a lába, miközben a fiú mindezt *nadrágban* csinálhatta végig.

Violet olyan halkán szaladt le a főlépcsőn, ahogy csak tudott, hogy kitérjen Apa haragja elől, aki kategorikusan elítélte, ha egy nő heveskedik (valamint, ahogy gyakorta kiderült, Violet egész viselkedését). A lány elnyomta kitörni készülő kuncogását, amikor hallotta, hogy Graham nehézkesen szuszogva követi. Még ezekben a szűk ruhákban is bármikor lehagyta a fiút.

Graham tegnap este arról beszélt, hogy el akar menni a háborúba! Majd ha a disznók szárnyra kapnak. Ráadásul még csak tizenöt éves volt – egy évvel fiatalabb Violetnél –, vagyis nem érte el a jelentkezési korhatárt. Szinte az összes férfi elment már a faluból, a felük oda is vészett (legalábbis Violet így hallotta), az inasukkal,

a lakájukkal és a kertészsegédjükkel együtt. És akárhogy is, Graham az öccse volt, nem akarta, hogy *meghaljon*. Legalábbis úgy érezte.

– Add ide! – sziszegte Graham.

A lány megpördült, és az öccse arcára meredt, amely vörös volt az erőfeszítéstől és a dühtől. Azért haragudott, mert a nővére elcsórta a latinkönyvét, és leereszkedően közölte vele, hogy rosszul használja a nőnemű főneveket.

– Nem adom! – sziszegte válaszul, és a melléhez szorította a könyvet. – Nem érdemled meg. Hiszen még az *amort* és az *arbort* is összekevered, az ég szerelmére!

Mogorván rámeredt a falakon függő számos portré egyikére, amely Apát ábrázolta, aztán balra fordult, és a faborítású folyosón végigszaladva berontott a konyhába.

– Mit játszódtok itt? – vakkantotta Mrs. Kirby, aki az egyik kezében húsvágó bárdot, a másikban egy nyúl nyálkás tetemét tartotta. – Majd’ lenyestem az ujjam ijedtemben!

– Bocsánat! – süvöltötte Violet, miközben kirohant a szélesre tárt franciaablakon, nyomában a ziháló Grahammel. Átvágtattak a menta- és rozmaringillatú konyhakerten, és már ott is voltak a lány kedvenc helyén: a ligetben. Violet megfordult, és rávigyorgott Grahamre. Most, hogy idekint voltak, a fiúnak végképp semmi esélye nem volt elkapni, hacsak ő nem akarja. Az öccse félig nyitott szájjal prüszkölni kezdett: rémes szénanátha gyötörte.

– Ó – fuvolázta Violet. – Kérsz egy zsebkendőt?

– Hallgass! – A fiú a könyvért nyúlt, de a nővére könnyedén odébb pattant. Graham egy percig csak állt ott és lihegett. Különösen meleg nap volt; a habkönnyű felhők maguk alá szorították a hőséget, az álló levegőben egy falevél sem rezdült. Violet érezte, hogy kis izzadságpatakok csorognak le a hónalján, attól a nyava-

lyás szoknyától pedig szörnyen viszketett, de már nem törődött vele.

Végre odaért a kedvenc fájához: egy bükkhöz, amely a kertészük, Dinsdale szerint legalább százéves volt. Hallotta a fában nyüzsgő élet hangjait; a zsizsikek a legideálisabb helyet keresték, hogy kiszívhassák a fa nedveit; az egyik lágyan reszkető levélen egy katica mászott; a szitakötők, lepkék és pintyek az ágak körül szálldostak. A lány kinyújtotta a kezét, és egy szitakötő rögtön a tenyerébe röppent, szárnyai ragyogtak a napfényben. Violet érezte, amint őt is befonja az aranyló melegség.

– Pfuj! – szólalt meg Graham, mikor végre utolérte őt. – Hogyan tudod megfogni azt az *izét*? Taposd agyon!

– Nem fogom *agyontaposni*, Graham – felelte Violet. – Épp úgy joga van élni, mint neked vagy nekem. És nézd, milyen szép! Mint-ha kristályból lennének a szárnyai, nem?

– Te... nem vagy normális – az öccse hátrált egy lépést. – Ezzel a rovarmániáddal. Apa is így gondolja.

– Cseppet sem érdekel, mit gondol – hazudta a lány. – A *te* véleményed pedig végképp nem, bár a latinkönyved tanúsága szerint talán kevesebbet kéne foglalkoznod a rovarmániámmal, és többet a latin főnevekkel.

Graham dühösen szikrázó szemmel előrébb lépett. De mielőtt öt lépésnél közelebb érhetett volna, a nővére felé hajította a könyvét – kicsit durvábban, mint akarta –, és gyorsan felkészült a fára.

Graham átkozódva megfordult, és az orra alatt mormolva a ház felé indult.

Ahogy Violet az öccse távolodó hátát bámulta, amely megfeszült a haragtól, nyilallásnyi büntudatot érzett. Graham és ő valaha elválaszthatatlanok voltak. Jól emlékezett arra, amikor gyerekkorukban

a fiú mindig az ágyába kucorodott, ha rosszat álmodott vagy megijedt a vihartól, és olyan szorosan hozzásimult, hogy a lány a fülében érezte rémült zihálását. Rengeteget évdtek egymással – addig kergetőztek a ligetben, míg a térdüket vastagon be nem borította a sár, együtt csodálták a pataokban fickándozó apró, ezüstsínű halakat és a vörösbegy tollainak tüzes lobbanását.

Egészen addig a borzalmas nyári napig – pedig az a nap sem különbözött a maitól, sőt, ugyanilyen mézszínű ragyogás borította a fákat és a dombokat. Jól emlékezett arra, hogy Grahammal a fűben feküdtek a bükkfa mögött, és belélegezték a réti bogáncs és pitypang illatát. Ő nyolcéves volt, az öccse még csak hét. A kislány körbejárta a fát, és akkor fedezte fel a méhkast: úgy csüngött az egyik ágról, mint egy darab aranyrög, körülötte pedig ott köröztek az élénksárga méhek. Violet közelebb lépett, kinyújtotta a kezét, és elvigyorodott, amikor néhány méh leszállt a bőrére, apró lábaik csiklandozták a karját.

Graham felé fordult, és elnevette magát, amikor meglátta az öccse arcáról sugárzó csodálatot.

– Én is megpróbálhatom? – kérdezte a fiú tágra nyílt szemmel.

Fogalma sem volt, mi fog történni, zokogta később, amikor az apja kérdőre vonta, a nádpálca pedig felé suhant a levegőben. Nem hallotta a férfi válaszát, nem látta az arcán örvénylő, sötét dühöt. Egyre csak a teli torokból ordító Graham képe kínoztta, akiért hamarosan megérkezett Metcalfe dadus, és berángatta őt a házba – a fiú egész karját rózsaszín csípések borították. Az apjuk nádpalcája lecsapott Violet tenyerére, ő pedig azt érezte, ennél sokkal többet érdemelt volna.

Ezután történt, hogy Apa internátusba küldte Grahamet. Most már csak a szünidőkre járt haza, és egyre inkább olyan volt, mint

egy idegen. Violet a lelke mélyén tudta, hogy nem szép dolog gúnyolódnia vele. Csupán azért tette, mert bár magára haragudott a legjobban azért, ami azon a napon történt, Grahamnek sem tudott megbocsátani.

Az öccse megváltoztatta őt.

Violet megrázta a fejét, hogy az emlék eltűnjön belőle, és a karórájára pillantott. Még csak délután három óra volt. Mára végzett a tanórákkal – vagyis, hogy pontosak legyünk, a nevelőnője, Miss Poole beismerte a vereségét. Remélve, hogy még legalább egy óráig senkinek sem fog hiányozni, felkapaszkodott a magasabb ágakra, miközben élvezte a fakéregből áradó melegséget a tenyere alatt.

Két, árnyékba boruló ág között szőrös bükkmakkra bukkant. Tökéletesen illett a gyűjteményébe – a hálósobája ablakpárkányát beborították az ehhez hasonló kincsek: egy aranszínű csigaház; egy lepke selyemgubójának lágy maradványai. Mosolyogva zsebre dugta a bükkmakkot, és folytatta a mászást.

Most már elég magasan volt ahhoz, hogy belássa Orton Hall egész területét; a ház szerteágazó épületeivel leginkább egy domboldalon lapuló, fenséges pókra emlékeztette. Ha kicsit magasabbra hágott, a domb másik oldalán láthatta a falut, Crows Becket is. Csodálatos volt, a látvány mégis valahogy elszomorította. Úgy érezte magát, mintha egy börtönből bámulna kifelé. Egy csupa zöld, gyönyörű börtönből, tele madárdallal, szitakötőkkel és a patak borostyánszínű csillogásával, de akkor is csak egy börtön.

Violet ugyanis még sosem hagyhatta el Orton Hallt. Soha életében nem járt Crows Beckben.

– De én *miért* nem mehetek? – faggatta Metcalfe dadust kisebb korában, amikor a hölgy visszatért a Mrs. Kirbyvel tett vasárnapi sétájáról.

– Ismered a szabályt – mormolta a dadus, és a tekintetében szálamom csillant. – Apád rendelte így.

De Violet hamar rájött, hogy egy szabályt ismerni nem ugyanaz, mint megérteni. Éveken át úgy képzelte, a falu bizonyára nagyon veszélyes hely lehet – a fantáziájában zsebtolvajok és gyilkosok ólálkodtak a szalmatetősis kis házak között. (Ami persze még tovább fokozta a hely vonzerejét.)

Tavaly nyaggatni kezdte Grahamet, hogy meséljen neki a faluról.

– Nem tudom, minek izgatod magad ennyire ezen – húzta el a száját az öccse. – A falu is pont ugyanolyan unalmas, mint bármi más, még egy kocsmá sincs benne!

Violet néha eltöprengett azon, hogy talán az apja nem is őt akarja megölni attól, ami a faluban várhat rá, hanem pont fordítva.

Bárhogy is, a fogsága hamarosan véget ér – legalábbis részben. Az apja ugyanis úgy tervezte, hogy két év múlva, amikor Violet beöltö a tizenennyolcat, nagy partit ad a „szabadulása” tiszteletére. Akkor majd – legalábbis a férfi ezt remélte – talán megakad a szeme egy megfelelő fiatalemberen, esetleg egy leendő lordon, és másik börtönre cserélheti a mostanit.

– Hidd el, hamarosan találkozol egy remek fiatalemberrel, aki levesz a lábadról – mondogatta Metcalfe dadus folyton.

Violet nem vágyott arra, hogy levegyék a lábáról. Ő csak a világot szerette volna látni, úgy, ahogy Apa fiatalkorában. A könyvtárban rábukkant a férfi régi földrajzönyveire és atlaszaira – könyvekre a mesés Keletről, tele párás esőerdőkkel és tányér nagyságú lepkekkkel („rémes jószágok”, jegyezte meg az apja), és Afrikáról, ahol a skorpiók úgy ragyogtak a homokban, akár a rubin.

Igen, egy nap el fogja hagyni Orton Hallt, és körbeutazza a világot – méghozzá tudósként.

Abban reménykedett, hogy biológus válhat belőle. Vagy esetleg rovarkutató? Biztos, hogy állatokkal szeretne foglalkozni, amelyeket amúgy is sokkal többre tartott, mint az embereket. Metcalfe dadus gyakran felemlegette, mennyire megrémült, amikor sok évvel ezelőtt egyszer egy menyétet – mi mást – talált Violet kiságyában.

– Úgy sikítottam, mint akit ölnek – emlékezett vissza a dadus –, te bezzeg a legnagyobb nyugalommal feküdtél ott, a menyét pedig melléd bújtt és dorombolt, akár egy kismacska.

Ez is egy olyan eset volt, amiről Apa nem szerzett tudomást. Az ő véleménye szerint az állatok két helyre valók: a tányérra vagy a falra trófeaként. Az egyetlen kivételt ez alól Cecil képezte, a férfi afrikai oroszlánkutyája: ez a félelmetes szörnyeteg, aki az évek alatt egyre rosszindulatúbbá vált. Violet számos kisebb állatot mentett meg nyálas pofájától, legutóbb egy apró ugrópókot, amely most az ágya alatt lakott egy régi alsószoknyával kibélelt kalapdobozban. El is nevezte a kislegényt – vagy leányt, nehéz lett volna megmondani – Goldie-nak, a lábain végigfutó színes csíkok miatt.

Metcalfe dadus pedig szerencsére titoktartást fogadott.

Bár számos dolgot illetően Metcalfe dadus vele szemben sem volt teljesen őszinte, állapította meg Violet később, miközben átöltözött a vacsorához. Miután belebújt a lágy anyagú vászonruhába – a durva gyapjúszoknya a padlón hevert –, figyelmesen a tükörbe nézett. Szeme sötét volt, pillantása mély, pedig Apának és Grahamnek is vízkék szeme volt. Violet úgy vélte, az arca elég különös, főleg azzal a ronda anyajeggyel a homlokán, de a szemére büszke volt. Ahogy a hajára is, amely szintén sötétén omlott alá, némi opálos ragyogással, amitől a házat körülvevő fák hollóinak tollához vált hasonlatossá.

– Anyára hasonlítok? – kérdezgette folyton, amióta csak az eszét tudta. A házban egyetlen kép sem volt az anyjáról, nem maradt tőle más, csak egy régi nyaklánc, rajta egy ovális, horpadt medállal. A medálba W betűt gravíroztak, ő pedig mindenkit arról faggatott, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy az anyját esetleg Winifrednek vagy Wilhelminának hívták-e. („Vagy talán Wallis?”, kérdezte az apjától egy alkalommal, amikor meglátta a nevet a férfi újságjában. A férfi válaszul vacsora nélkül a szobájába küldte a lányt, aki teljesen összezavarodott.)

Metcalfe dadus sem volt túl segítőkész.

– Már alig emlékszem az anyukádra – mondta. – Még csak rövid ideje szolgáltam itt, amikor eltávozott.

– 1925-ben találkoztak, a május 1-jei fesztiválon – bólogatott Mrs. Kirkby bölcsen. – Anyád olyan gyönyörű volt, hogy őt választották meg a Május Királynőjének. Nagyon szerették egymást. De ne kérdegesd erről apádat többet, mert ellátja a bajodat.

Ezek az információmorzsák a legkevésbé sem elégítették ki Violet kíváncsiságát. Gyerekkorában annyi mindenre kíváncsi volt: Hol házasodtak össze a szülei? Viselt-e az anyja fátylat és virágkoszorút (a képzeletében a koszorút galagonyából fonták, hogy passzoljon az egyszerű csipkeruhához)? És vajon csillant-e könny az apja szemében, amikor megesküdt, hogy együtt lesznek, míg a halál el nem választja őket?

Mivel semmi konkrétat nem tudhatott, Violet addig dédelgette magában ezeket az álmképeket, míg végül el is hitte, hogy tényleg így történt. Igen – az apja *valóban* kétségbeesett szenvedéllyel szeretete az anyját, és csak a *halál* választotta el őket (mintha halványan rémlett volna neki, hogy az anyja Graham születésébe halt bele). Apa minden bizonnyal *ezért* nem képes beszélni a dologról.

Ám néha megesett, hogy valami megzavarta a fejében ezeket a fantáziákat, akár egy hullám a tó tükörsima felszínét.

Tizenkét éves korában például egyik este, amikor titokban épp lekvárt és kenyeret majszolt a kamrában, hallotta, ahogy Metcalfe dadus és Mrs. Kirkby lép a konyhába Miss Poole-lal, aki akkoriban került a házhoz.

Hallotta, ahogy a székek lába csikorog a konyhakövön, az ósdi, hatalmas étkezőasztal nyikorgását, aztán a pukkanást és a csobogást, ahogy Mrs. Kirkby kinyitott egy üveg sherryt, és megtöltötte a poharaikat. Violet kővé dermedt, még rágni is elfelejtett.

– Hogy érzi magát itt, kedvesem? – kérdezte Metcalfe dadus Miss Poole-tól.

– Nos... Isten látja lelkem, én mindent megteszek, de a gyermek nagyon nehéz eset – felelte Miss Poole. – A fél napom azzal telik, hogy utánakajtatok, miközben ő a fűben kúszik, és csupa fűfolt lesz az összes ruhája. Rádásul ő... ő... – Miss Poole itt hallhatóan mély levegőt vett. – *Beszél* az állatokhoz! Még a rovarokhoz is! – Egy pillanatra csend támadt. – Biztos nevetségesnek tartják, amit mondok – kesergett Miss Poole.

– Ó, nem, kedvesem – felelte Mrs. Kirkby. – Nos, mi aztán tudjuk, milyen különös szerzet ez a lány. Olyan... hogy is fogalmaztál, Ruth?

– Rejtélyes – válaszolta Metcalfe dadus.

– Nem csoda – jegyezte meg Mrs. Kirkby. – Olyan anyával, amilyen neki volt...

– Az anyja? – kérdezte Miss Poole érdeklődve. – De hát ő elhunyt, nem?

– De. Szörnyű egy eset volt – felelte Metcalfe dadus. – Nem sokkal azután történt, hogy idekerültem. Nem volt sok lehetőség megismerni.

– Helyi lány volt – vette át a szót Mrs. Kirkby. – Crows Beckből származott. Az úr szülei tomboltak dühükben... de mindketten meghaltak nagyjából egy hónappal az esküvő előtt, ahogy az asszony bátyja is. Felborult a kocsijuk. Teljesen váratlan eset volt.

Miss Poole most már valamivel élesebben szívta be a levegőt.

– Micsoda? És így is megtartották az esküvőt? Lady Ayres... a családba került?

Mrs. Kirkby diplomatikusan horkantott egyet, mielőtt válaszolt volna.

– Az úr nagyon odavolt érte, annyit mondhatok. Legalábbis eleinte. Hiszen tényleg ritka különleges lány volt. És akárcsak a kisasszony, nem csupán külsőleg.

– Ezt hogy érti?

Újabb szünet következett.

– Nos, ő is, ahogy Ruth fogalmazott... rejtélyes volt. Furcsa szerzet.

HARMADIK FEJEZET

ALTHA

A két férfi kirángatott a börtönből a falu főterére. Folyamatosan tekeregtem ide-oda, hogy elrejtsem az arcom, de az egyik a hátam mögé csavarta a karomat, és előrelökdösött. A hajam a homlokomba hullott, kócosan és mocskosan, akár egy szajhának.

A földre meredtem, hogy elkerüljem a falusiak tekintetét. De még így is a testemen éreztem a pillantásukat, mintha csak tapogattak volna. A szégyentől az arcomba szökött a vér.

A gyomrom összerándult a frissen sült kenyér illatától, ebből jöttem rá, hogy épp a pékség mellett haladunk el. Kíváncsi lettem volna, hogy a pékek, Dinsdale-ék is a bámészkodók között vannak-e. Tavaly télen én gyógyítottam ki a lányukat a lázból. Azon tűnődtem, vajon ki árult el, kinek telt öröme abban, hogy erre a sorsra jutottam. És vajon Grace itt van-e még, vagy már Lancasterben?

A férfiak ekkor feldobtak egy kocsira, olyan könnyedén, mintha egy grammot se nyomnék. Az öszvér, amely húzta a kocsit, nyomorult állat volt – legalább olyan éhesnek tűnt, mint én, fakó szőre alatt jól látszottak a csontjai. Ki akartam nyújtani a kezem, hogy

megérintsem, hogy érezzem a vér áramlását a bőre alatt, de nem mertem.

Miután elindultunk, az egyik férfi adott egy korty vizet és egy kenyérvéget. Gondolkodás nélkül a számba tölttem, csak hogy egy perccel később a kocsiból kihajolva ki is adjam magamból. Az alacsonyabb férfi röhögött, avas lehelete az arcomba csapott. Hátra dőltem az ülésen, és elfordítottam a fejem, hogy láthassam a tájat, amely mellett elhaladunk.

A patak melletti ösvényen mentünk végig. Még mindig homályosan láttam, csak a napfény halvány csillogása tűnt a szemembe a víz felszínén. De hallottam a dallamos csobogást, és éreztem a tiszta, fémes illatot.

Ez az a patak, amely fényesen kanyarog a házacsánk körül. Amelyben anyám lelkesen mutogatta a vízből, a kavicsok alól kiugráló cselléket és a part mentén növényangyalgyökér feszes bimbóit.

Hirtelen egy sötét árnyék rebbent el fölöttem, és mintha szárny-suhogást is hallottam volna. A hang anyám hollójára emlékeztetett. Mint azon az éjszakán, a tölgyfa alatt.

Az emlék úgy döfött belém, akár a kés.

Mielőtt végleg elnyelt volna a sötétség, az utolsó gondolatom ez volt: még jó, hogy Jennet Weyward már nem láthatja, mi történik a lányával.

Nem is számoltam, hányszor ment le és kelt fel a nap, mire végre megérkeztünk Lancasterbe. Sosem jártam még ilyen helyen, ami azt illeti, eddig ki sem tettem a lábam a völgyből. A rengeteg ember és állat bűze olyan erős volt, hogy össze kellett szorítanom a szemem, nehogy alakot öltjön. És a zaj. Akkora hangzavar volt, hogy elnyomta a madarak énekét.

Felegyenesedtem, hogy körülnézzek. Tényleg iszonyúan sok ember vett körül: férfiak, nők és gyermekek tolongtak az utcán, a nők felemelték a szoknyájukat, nehogy belelógjon a lótrágyába. Egy férfi gesztenyét süített tűz fölött; az aranyló gesztenyehús illatától majd' megőrültem. Napos, meleg délután volt, én mégis egész testemben reszkettem. Lenéztem a körmeimre: mindegyik elkékült.

Végül egy hatalmas kőépület előtt álltunk meg. Kérdés nélkül is tudtam, hol vagyunk: itt tartják a tárgyalásokat. Éppen úgy festett, mint az a hely, ahol sorsok dőlnek el.

Lerángattak a kocsiról, be az épületbe. Az ajtók hangosan becsapódtak mögöttem, és elnyelt az ismeretlen.

A tárgyalóterem nem hasonlított egyetlen helyiséghez sem, amit valaha láttam. A nap sugarai beáramlottak az ablakon, és megvilágították az ég felé nyúló fákra emlékeztető kőoszlopokat. De még ez a szépség sem tudta elnyomni a bennem hullámzó félelmet.

A két bíró egy magas emelvényen ült, mintha mennyei teremtmények lettek volna, nem pedig hozzánk hasonló, hús-vér emberek. Fekete parókájukban, rövid, prémmel díszített köpönyegükben és furcsa, fekete sapkáikban két nagy, kővér bogárra emlékeztettek. A terem oldalán ült az esküdtszék. Tizenkét férfi. Egyikük sem nézett a szemembe – kivéve egy gondosan borotvált, horpadt orrú embert. A pillantása gyengéd volt, mintha még némi szánalmat is láttam volna benne. Ezt képtelen voltam elviselni, úgyhogy gyorsan elfordítottam a fejem.

Ekkor az eljárást vezető bíró lépett a terembe. Magas férfi volt, visszafogott parókája alatt az arcát nyers, kráteres himlőhelyek borították. Ahogy leült közvetlenül velem szemben, önkéntelenül megragadtam a vádlottak padjának fából készült karfáját, hogy tar-

tani tudjam magam. A bíró szeme halványkék volt, akár a csókáé, de jéghideg.

Az egyik bíró felém fordult.

– Altha Weyward – kezdte szigorúan, mintha a nevem beszeny-nyezné az ajkát. – Azzal vádoljuk, hogy gyakorolta a boszorkányság gonosz és ördögi praktikáit, és ennek segítségével bűnös módon John Milburn halálát okozta. Hogyan felel a vádakra?

Megnedvesítettem az ajkam. A nyelvem úgy megduzzadt, hogy attól féltem, megfulladok, mielőtt egy szót is kinyöghetnék. De amikor végre megszólaltam, a hangom erős volt és tiszta.

– Nem vagyok bűnös.

NEGYEDIK FEJEZET

KATE

Kate gyomra még mindig görcsben volt a félelemtől, pedig már a 66-os úton járt, nem messze Crows Becktől, Londontól pedig több mint háromszáz kilométerre. Háromszáz kilométer választja el a férfitől.

Egész éjjel vezetett. Hozzá volt szokva a kevés alváshoz, de még így is meglepte a saját ébersége, a fáradtságot csupán némi kósza homály jelezte a szemgolyói mögött és az ütemes lüktetés a halántékában. Most bekapcsolja a rádiót, hogy legalább hangokat halljon, legyen valami társasága.

Egy könnyed popsláger lép a csend helyébe, ő pedig elhúzza a száját, és kikapcsolja.

A kocsi ablakán fűillatú, tiszta levegő áramlik be, enyhe trágárszaggal keveredve. Mennyire más ez, mint a város fülledt, kénes bűze! Szokatlan.

Több mint húsz éve járt utoljára Crows Beckben, ahol a nagypapa húga élt. Kate már alig emlékszik rá – augusztusban halt meg, és az egész birtokot őrá hagyta. Bár talán túlzás *birtoknak* nevez-

ni a kis házacsát, amely alig nagyobb két szobánál, ha az emlékei nem csalnak.

A felkelő nap rózsaszínre festi a dombokat. A telefonja szerint öt perc múlva Crows Beckbe ér. *Öt percre vagyok attól, hogy alhassak, gondolja. Öt percre a biztonságtól.*

Lefordul a főútról egy fákkal szegélyezett mellékutcára. A távolban tornyok ragyognak a reggeli fényben. Ez lenne az a birtok, amelyben egykor a családja élt? A nagyapja és a nővére még ott nőttek fel – de aztán kitagadták őket. Fogalma sem volt, miért, és már senki sem maradt, akit megkérdezhetne.

A tornyok hamarosan eltűnnek a szeme elől, mert hirtelen valami más vonja magára a figyelmét. Valami, amitől a szíve hevesen vágatni kezd.

Egy csapatnyi állat – patkányok, gondolja, vagy talán vakondok – lóg az egyik kerítésről, a farkuknál fogva. Aztán a kocsí továbbhalad, és a bizarr látvány szerencsére eltűnik a szeme elől. Csak valami ártalmatlan helyi szokás lehet. Kate-en borzongás fut át, és megrázza a fejét, de az agya makacsul újra elé vetíti a képet. Ahogy az apró testek lengedeznek a szélben.

A kis ház egészen a földhöz lapul, akár egy szorongó állat. A kőfalakat megkoptatta az idő és benőtte a borostyán. A homlokzaton díszes betűk hirdetik a házacska nevét: Weyward Cottage – Vészlény-lak. Különös elnevezés. Az ismerős nevet cikornyás betűk alkotják, amik mintha kicsavarodnának önmagukból.

A bejárati ajtó szemmel láthatóan zárva, a kék festék széles csíkokban hámlik le róla. A régimódi, nagy zárat pókhálók szövik be. Kate beletúr a táskájába a kulcsokért. A zörgés megtöri a vidék csendjét, és amikor valami zizegni kezd a ház melletti bokrok

között, a nő nagyot ugrik ijedtében. Gyerekkora óta nem tette be a lábát a házba – az pedig nagyon rég volt, amikor még élt az apja. A házról és a nagyapja nővéréről őrzött emlékei halványak és homályosak. Mégis meglepi a rátörő félelem, összeszorul tőle a torka. De hiszen ez csak egy ház. És amúgy sincs hová mennie.

Mély levegőt vesz, és belép.

A folyosó szűk és alacsony mennyezetű. Minden lépését porfelhő kíséri, mintha csak üdvözölni akarná. A falakat halványzöld tapéta borítja, ami alig látszik a rengeteg bekeretezett, rovarokat és más állatokat ábrázoló képtől. Az egyik rajz, amely egy óriási lódarazsat ábrázol, olyan élethű, hogy Kate önkéntelenül összerezzen. A dédnagynénje ezek szerint rovarkutató volt. Ami Kate-et illeti, sosem vonzódott különösebben ezekhez a lényekhez – nem kedveli őket, ahogy semmi mást sem, aminek szárnya van. Többé nem.

A ház végébe érve egy ütött-kopott nappalit talál, amely magában foglalja a konyhát is. Az évszázadosnak tűnő tűzhely fölött feketére festett rézedények és szárított fűszerkötegek lógnak. A kézzel készült bútortat hasonlóan viharvert: egy elnyűtt, zöld kanapé, egy össze nem illő székekkel körülvett tölgyfa asztal. A rozoga tűzhely fölötti párkányon különös tárgyak sorakoznak: szakadozott méhsejt, egy pillangó üvegbe zárt, ékkőként ragyogó szárnyai. A mennyezet egyik sarkát olyan sűrűn borítja be a pókháló, mintha szándékosan hagyták volna így.

Kate vizet tölt a viharvert teáskannába, és a tűzhelyre teszi, majd hozzávalók után kezd kutatni a szekrényben. Pár doboz babkonzerv és valami halvány, szárított, titokzatos dolog mögött végre talál néhány teafiltert és egy bontatlan csomag csokoládés kekszet. A mosogató fölé hajolva eszik, miközben a kert hátsó részét szemléli az ablakon át, ahol a patak vize ragyog a reggeli fényben. A teáskanna

sípolni kezd, ő pedig elkészíti a teáját, majd kilép a folyosóra, hogy megkeresse a hálósobát. A lépcsőfokok nyikorognak a léptei alatt.

Itt még alacsonyabb a mennyezet, mint a ház többi részében: annyira, hogy kissé le is kell hajolnia. Az ablakon át látja a völgyet körülölelő dombokat, amelyeket most vastag felhőréteg borít. A hálósoba tömve van bútorokkal és könyvespolcokkal, de végre meglátja a baldachinos ágyat és a rajta felhalmozott ősrégi ágyneműt is. Ekkor jut csak eszébe, hogy a dédnagynénje talán ebben az ágyban halt meg. Békésen elaludt – mondta az ügyvédje, egy helyi lány találta meg másnap. Kate-nek átfut az agyán, vajon lecserélték-e azóta az ágyneműt, és arra gondol, talán jobb lenne a nappaliban lévő kanapén aludni. De aztán pillanatok alatt legyűri a fáradtság, és lehanyatlik az ágyneműre.

Amikor felébred, hirtelen nem is tudja, hol van, az árnyékok cseppet sem ismerősek számára. Egy pillanatig azt hiszi, ismét a tökéletesen tiszta londoni hálósobájában van, és Simon bármikor megjelenhet, hogy ráfeküdjön és beléhatoljon... aztán egyszerre minden eszébe jut. A szívverése lelassul. Az ablakokat vastag porréteg borítja. Megnézi az időt a Motorolán: 18:33.

Egy pillanatra előnti a félelem savas hulláma: az iPhone-ra gondol, amit a lakásban hagyott. A férfi talán épp most nézi át, de egyszerűen nem volt más választása. Különben is, semmit sem talál majd, amit ne látott volna már eddig is.

Kate nem tudta biztosan, mikor kezdte ellenőrizni a telefonját. Talán már évek óta csinálta, anélkül, hogy Kate észrevette volna. A jelszót persze mindig tudta, ő pedig fel is ajánlotta neki, hogy bármikor belenézhet, ha akar. De a férfinak tavalý még így is a rögeszméjévé vált, hogy viszonya van valakivel.

– Találkoztatok, mi? – morogta a fülébe, miközben hátulról magához szorította, ujjai pedig a hajába markoltak. – A kibaszott könyvtárban.

Kate először azt hitte, magánnyomozót bérelt fel, hogy kövesse őt, de ennek nem lett volna értelme. Hiszen akkor könnyedén rájött volna, hogy tényleg nem találkozhat senkivel – a könyvtárba csak olvasgatni járt, azért, hogy mások képzeletvilágába menekülhessen. Gyakran újraolvasta gyerekkora kedvenc könyveit, az ismerős szavak gyógyírt jelentettek számára – a *Grimm-meséket*, a *Narnia Krónikáit* és a kedvencét, *A titkos kertet*. Olyankor, ha lehunyta a szemét, már nem Simon mellett feküdt az ágyban, hanem Missethwaite Manor buja növényei között sétált, és figyelte, ahogy a rózsák lágyan bólogatnak a friss szellőben.

A férfi talán ezt viselte a legnehezebben. Hogy a teste fölött uralkodhatott, de az elméje fölött nem.

Persze voltak egyéb jelek is – például a karácsony előtti veszekedésük. Simon valahonnan megtudta, hogy a nő repülőjáratot keres Torontóba, hogy meglátogathassa az anyját. Ekkor jött rá, hogy a férfi kémprogramot telepített a telefonjára, aminek segítségével nem csak azt láthatta, merre jár éppen, hanem a keresési előzményeit, az e-mailjeit és az üzeneteit is. Így hát, amikor az ügyvéd tavaly augusztusban felhívta a nőt a ház ügyében, amit örökölt, sietve kitörölte a hívást az előzményeiből, és szert tett egy másik telefonra. Arra, amelyről Simon sosem szerezhetett tudomást.

Hetekbe telt, mire összekuporgatta a pénzt a Motorolára – Simon adott ugyan neki némi járadékot, de azt csupán sminkre és fehérneműre költhette. Csak ezután kezdett komolyan tervezgetni. Megkérte az ügyvédet, hogy hagyja a ház kulcsait egy islingtoni postafiókban, Simon pénzét pedig elrejtette a táskája egy titkos

rekeszében, majd hetente befizette a bankszámlára, amit titokban nyitott magának.

De még ekkor sem volt biztos benne, sikerül-e véghezvinnie a tervét, és egyáltalán megérdemli-e azt, ami vár rá. A szabadságot.

Ám Simon hirtelen bejelentette, hogy gyereket akar. Jelentős előléptetésre számíthatott a munkahelyén, így hát a családalapítás tűnt a következő, magától értetődő lépésnek.

– Te sem leszel már fiatalabb – vetette oda Kate-nek, majd gúnyos vigyorral hozzátette: – Különben sincs más dolgod.

Kate a lelke mélyéig elborzadt, miközben hallgatta. Az egy dolog, hogy *neki* el kellett viselnie ezt az egészet – magát Simont. Hogy a nyála az arcába fröcsög, a keze durva, égető érintését, a szakadatlanul ismétlődő, brutális éjszakákat.

De egy gyerek?

Ezt egyszerűen képtelen lett volna megtenni, és nem is fogja.

Egy darabig fogamzásgátlóval próbálkozott, a kis, rózsaszín tablettákat egy összetekert zokniban tartotta az éjjeliszekrényében. Ám Simon megtalálta őket. Neki pedig végig kellett néznie, ahogy egyenként kipattintja a bogyókat a csomagolásukból, és lehúzza a vécn.

Ezután persze jóval bonyolultabb lett a helyzet. Meg kellett várnia, hogy a férfi elaludjon, ő pedig csendesen kisurrant a fürdőbe, és a telefonja kék fényében régi módszerek után kutakodott. Olyanok után, amiktől a férfi nem foghat gyanút. Citromlé, amelyet egy régi parfümösüvegbe rejtett. A szúró, csípő érzés, amit okozott, csaknem kellemes volt, újra tisztának érezte magát. Ártatlannak.

Miközben a szökését tervezte, az apró vérpöttyök pedig hónapról hónapra megjelentek az alsóneműjén, Simon még keményebb szabályokat vezetett be. Folyamatosan ellenőrizte, hová megy és

mit csinál: kerülőúton ment valahová, esetleg szóba elegyedett valakivel, miközben elhozta az ingeit a tisztítóból? Flörtölt az élelmiszerbolt futárával? Még azt is tudni akarta, mit evett, a konyhát pedig kelkáposztával és étrend-kiegészítőkkal töltötte fel, mintha Kate egy anyajuh lenne, akit fel kell hizlalni az elléshez.

Ez az egész persze továbbra sem akadályozta meg abban, hogy bántsa őt – hogy a csuklója köré csavarja a haját vagy mellkason vágja. Kate biztos volt benne, hogy valójában nem vágyik őszintén arra a gyerekre. Birtoklási vágya immár olyan kielégíthetetlenné vált, hogy nem volt elég, ha kívülről kontrollálhatta a nő testét.

Ha elültetheti a magját a méhében, az a dominancia végső formája. A totális kontroll.

Így hát mindig különösen nagy elégtételt érzett, amikor pont ugyanúgy húzta le a vécén a kelkáposzta zöld leveleit, mint a férfi az ő tablettáit. Vagy amikor félénken rámosolygott a futárra. De az ilyen apró lázadások nagyon veszélyesek voltak. Simon folyton igyekezett hazugságon kapni őt, olyan ügyesen állított neki verbális csapdákat, akár egy ügyvéd, aki tanúkat hallgat ki a bíróságon.

– Azt mondtad, kettőkor mész el a tiszta ruhákért – jegyezte meg, forró lehelete perzselte a nő arcát. – De a blokkot háromkor pecsételték le. Miért hazudtál?

Néha egy órán keresztül gyötörte ilyen keresztkérdésekkel, vagy akár tovább is.

Később megfenyegette, hogy elveszi a kulcsát. Kijelentette, hogy nem bízik benne, amikor hosszú órákig egyedül van a lakásuk csillogó-villogó börtönében.

A kör bezárult. És egy gyerek egy életre a férfihoz kötődött.

Tegnap pedig a jövő – a szabadság távoli ígéretével együtt – örökre szertefoszlani látszott. A fürdőszobában kuporogva nézte, ahogy

a festék szétterjed a terhességi teszten. A csempe hidegen simult a bőréhez. Szaggatott zihálása az ablakhoz csapódó légy zümmögésével keveredett, és a két hang mintha valami valószínűtlen, bizzar zenévé egyesült volna.

– Ez nem történhet meg – szólalt meg hangosan. De senki nem válaszolt.

Húsz perccel később felbontott még egy tesztet, de az eredmény pontosan ugyanaz volt.

Pozitív.

Ne gondold most erre, utasítja magát. De még mindig képtelen volt elhinni – egész úton az járt a fejében, hogy félrehúzódik, és kiveszi a dobozból a tesztet, hogy megbizonyosodjon arról, nem csak képzelte azt a két csíkot.

Pedig ő mindent megtett, de végül mit sem ért az egész. A férfi elérte a célját.

Hányinger fogja el, sav marja a szájpadrását. Reszketve nagyokat nyel, és próbál a jelenre koncentrálni. Biztonságban van. Csak ez számít. Igaz, a hely jéghideg. Átballag a másik szobába, hogy megnézzze, működik-e a kandalló. Egy halom fa hever mellette, a párkányán pedig egy doboz gyufa. Az első szál nem gyullad meg, ahogy a második sem. Bár több száz kilométerre van tőle, a férfi hangja valósággal üvölt a fejében: *Szánalmas. Semmit sem vagy képes jól csinálni.* Az ujjai remegnek, de továbbra is próbálkozik. Amikor a kis, kék fényből narancsszínű szikrák bontakoznak ki, diadalmasan elmosolyodik.

Kate megmelengeti a kezét a kandallóban fellobbanó aprócska láng fölött, míg sűrű füst lepi el a szobát. Riadtan lekapja a kannát a tűzhelyről, és a lángokra önti a vizet. Amikor végre elalszik a tűz,

jeges bénultság járja át Kate testét. Talán a hang a fejében mégsem téved. *Valóban* szánalmas.

De hát olyan messzire eljött már, nem igaz? Erre is képes lesz. Ahogy alábbhagy a zihálása, a rémület helyébe végre racionalitás lép: valószínűleg eldugult a kémény. Egy piszkavasat pillant meg a kandallónak támasztva: tökéletes. Négykézlábra ereszkedve fel-dugja a kandalló résébe, a füst csípi a szemét, de már érez is valamit a vas végével, valami puhát...

Amikor a sötét batyu belezuhan a kandallóba, hangosan felsikolt. Aztán újra, ahogy felfedezi, hogy egy madár teste az. Ónixsín tollain hamu reszket. Egy varjú. Fényes üveggömbhöz hasonló szeme a nőre mered, ő pedig hátrahőköl. Nem bírja a madarakat, iszonyodik a szárnycsapások hangjától és az éles kiáltásoktól. Gyerekkora óta messzire elkerüli őket. Egy percig szinte haragot érez a nagyapja nővére iránt, amiért az egész istenadta földgolyón épp Crow's Beckben* kellett élnie.

De ez a varjú halott. Nem bánthatja őt. Kell egy szatyor, újságpapír vagy valami, amibe becsomagolhatja. Már majdnem kilép az ajtón, amikor hirtelen mozgást hall a nappali felől. Megfordulva rémülten látja, hogy a varjú szárnyra kap – mintha feltámadt volna, akár egy madártestű Lázár. Kate sietve kinyitja az ablakot, és addig hadonászik kétségbeesetten a piszkavassal, míg az állat ki nem röppen a szabadba. Aztán a nő hangosan becsapja az ablakot, és kirohan a szobából. Még a folyosón is hallja, ahogy a varjú csőre élesen kopog az ablaküvegen.

* A falu nevének jelentése: Varjaspatak – *a ford.*

ÖTÖDIK FEJEZET

VIOLET

Violet lesimította zöld ruháját, miközben Apa és Cecil nyomában kilépett az ebédlőből. Alig bírt lenyelni pár falatot, és nem csak azért, mert Mrs. Kirkby nyulas pitét készített (a lány rágás közben igyekezett nem gondolni a selymes fülecskékre és a reszkető, rózsaszín kis orra). Apja arra kérte, csatlakozzon hozzájuk a szivarteremben vacsora után. A szivarterem a háznak az a súlyos, sötét tartánbútorokkal berendezett része volt, ahol az apja nyugodtan élvezhette az étkezés utáni portóit és a csendet, és mindössze egy kőszáli kecske feje nyújtott társaságot neki, amely a kandalló fölött függött. Nőknek természetesen tilos volt belépniük ide (leszámítva Mrs. Kirkbyt, aki évszaktól függetlenül felügyelte a kandalló tüzét).

– Csukd be az ajtót – rendelkezett Apa, miután beléptek. Miközben engedelmeskedett, Violet elkapta a folyosón álló Graham mogorva pillantását. Őt még sosem engedték be ebbe a szobába, bár ez valószínűleg inkább jót jelentett. Violet az apja felé fordult, és a férfi hamuszínű arca láttán gyanította, hogy tényleg nagyon rossz kedvében van. A gyomra rögtön ökölnyire zsugorodott.

Apa az italoskocsihoz lépett, amelyen kristályüvegek csillogtak a tűz fényében. Töltött magának egy tekintélyes adag portóit, majd leült az egyik fotelbe. A bőr megnyikordult, ahogy keresztbe tette a lábait. A lányát nem kínálta helyvel (bár a szobában már csak egyetlen, kemény támlájú szék volt, amely viszont túl közel állt a tűzhöz – és Cecilhez – ahhoz, hogy hívogató legyen).

– Violet – szólalt meg, és felhúzta az orrát, mintha valamiképp sértő lenne számára kimondani a lánya nevét.

– Igen, apám? – Violet gyűlölte a torkából előtörő, alázatos hangot. Nagyot nyelt, és azon töprengett, vajon mit követhetett el. Az apja általában csak akkor szánt időt a fegyelmezésére, ha Graham a közelben volt. Máskülönben gyakorlatilag figyelemre sem méltatta. Ma már másodszor jutott eszébe a méhes incidens, és enyhén megborzongott.

Az apja előrehajolt, és olyan hevesen bökdöste meg a tüzet, hogy pár szikra a perzsaszőnyegre pattant. Cecil csaholni kezdett, majd gonoszul Violetre morgott, mintha sejtené, hogy ő okozott kellemtelenséget a gazdájának. A férfi homlokán hevesen lüktetett egy ér. Olyan sokáig hallgatott, hogy Violet már azon kezdett töprengeni, nem tudna-e észrevétlenül kiosonni a szalonból.

– Beszelnünk kell a viselkedésedről – szólalt meg végül a férfi.

A lány rögtön elvörösödött a félelemtől.

– A viselkedésemről?

– Igen – felelte az apja. – Miss Poole elmesélte nekem, hogy... fára mászol – az utolsó két szót olyan lassan és tisztán ejtette ki, mintha maga sem tudná elhinni, amit mond. – Valamint hogy elszakítottad a szoknyádat. Miss Poole állítása szerint... tönkrement.

Ezzel dühösen a tűzbe meredt.